

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

en indsats for at informere den meget store del af befolkningen, som er idrætslig inaktiv, om mulighederne for og glæderne ved at dyrke idræt, på den anden side er det nødvendigt gennem en fornuftig investeringspolitik at tilvejebringe de nødvendige idrætsanlæg. I et klima som det danske er indenørs anlæg en forudsætning, hvis der skal være et bare nogenlunde rimeligt udbud af aktivitetsmuligheder i vinterhalvåret.

Investeringer i idrætsanlæg hviler i dag i altafgørende grad på kommunerne. I en lang række kommuner er der efterhånden tilvejebragt ret gode aktivitetsmuligheder gennem bygning af især idrætshaller og svømmehaller, men i mange af de større byområder er situationen endnu utilfredsstillende. De restriktioner, som det i starten af 1970'erne har været nødvendigt at pålægge kommunernes investeringer på dette område, har i nogen grad sat udviklingen i stå i forhold til aktiviteten i 1960'erne. En vis lettelse i restriktionerne i 1975, bl. a. i forbindelse med den høje arbejdsløshed, har betydet en stigende investeringsaktivitet igen, og bemærkelsesværdigt er det, at det synes meget vanskeligt at nå et mætningspunkt selv i kommuner, hvor dækningen er så god som 2-3.000 indbyggere pr. hal. Behovet for idrætshaller f. eks. synes at vokse i takt med de muligheder, som tilbydes, og det kan give anledning til en frygt for, at en af grundene til, at så mange forholder sig passivt til idrætten er, at det er vanskeligt at komme til at spille f. eks. en times badminton uden for normal arbejdstid.

Jeg kan derfor helt tilslutte mig betænkningens kritik af kommuner, hvor deciderede prestigeinvesteringer forhindrer fornuftige investeringer. Investeringerne må i første række rettes mod daglige træningsfaciliteter og ikke mod kostbare anlæg, som først og fremmest tjener opvisningsformål.

I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve betænkningens ord om, at det er af afgørende betydning for idrætsarbejdets kvalitet, at der i forbindelse med de daglige træningsfaciliteter indrettes lokaler, hvor medlemmerne har mulighed for at samles før og efter træningen, og hvor der vil være mulighed for afholdelse af fælles arrangementer som klubaftener, foredrags- og diskussionsvirksomhed, fester, amatørteater

o. lign.; idrætsforeningens muligheder for at fungere som et sted, hvor man mødes og trives med en række aktiviteter, som har udgangspunkt i den fælles idrætslige interesse, dvs. foreningens muligheder for at fungere som et kulturelt samlingssted, et godt værested, er helt afhængig af sådanne faciliteter.

Fundamentet i dansk idræt er de frivillige, ulønnede ledere, og betænkningen peger på de problemer, som opstår som følge af de øgede krav til lederne om at løse rent administrative opgaver, som i stigende grad er resultatet af krav fra det offentlige. Lederens betydning for det lokale foreningsmiljø kan vanskeligt overvurderes, og der må derfor sættes mest muligt på at fritage lederne for rutinemæssigt kontorarbejde og administrative pligter. I det omfang, det er muligt, bør det lovgivningsmæssige grundlag for idrætten tilpasses foreningernes arbejdsvilkår.

Men hvad er så regeringens idrætspolitiske muligheder?

Jeg har tidligere slået fast, at idrætsorganisationerne er selvstændige og frie organisationer. Som en konsekvens heraf gives de offentlige midler til hovedorganisationernes arbejde da også for hovedpartens vedkommende en bloc, overladt til organisationernes selvstændige forvaltning; dette ønsker vi ikke at ændre.

Men hvor ligger så det offentliges muligheder for initiativer?

De ligger på seks punkter, som måske i det samlede økonomiske billede ikke syner af meget, men som alligevel kan have betydelig virkning for idrætsarbejdet som helhed.

For det første bør det offentlige være opmærksom på muligheden af i stigende grad direkte at støtte uddannelsen af ledere. Dette sker allerede i dag via fritidslovens § 101 og gennem kommunale tilskud, men bør i størst muligt omfang udbygges, når de økonomiske muligheder foreligger. Det er af helt afgørende betydning for kvaliteten af idrættens miljø, at der findes veludannede ledere. Der bør også peges på værdien af det samarbejde, der allerede i dag eksisterer med skolen og ungdomsskolen om idrætslederuddannelsen.

For det andet bør det offentlige, så langt det er muligt, yde tilskud til idrætsorganisa-